

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ὁμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικὸς	Ἑξωτερικὸς
ἔτησίᾳ δρ. 16.—	ἔτησίᾳ δρ. 25.—
ἑξάμηνος » 8,50	ἑξάμηνος » 13.—
τρίμηνος » 4,50	τρίμηνος » 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ, δολλάρια 4

ΕΒΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΒΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 40 Ἑξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου δρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθῆναις, 2 Ὀκτωβρίου 1921

Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 44

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Καὶ καθὼς ἡ νύκτα ἦταν σκοτεινὴ, πολλὰς φορὰς τὸν εἶδαν νὰ παίρνῃ ἕνα φανάρι καὶ νὰ φέγγῃ ὁ ἴδιος στοὺς στρατιῶτες πού ἔσκαβαν.

Δὲν ἠσύχασε παρὰ μόνο ἀφοῦ εἶδε τὸ πυροβολικὸν τοῦ στ' ὀροπέδιο ἐκεῖνο, πού ἀπὸ τότε ὀνομάσθηκε Ναπολεονομπέργ, δηλαδὴ «Βουνὸ τοῦ Ναπολέοντος». Τόσος ἦταν ὁ θαυμασμός πού προξενοῦσε ὁ μεγάλος αὐτὸς ἄνθρωπος ἀκόμα καὶ τοὺς ἐχθρούς του.

«Ἐσημείωσαν μ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ πέτρες,—γράφει ὁ Θιέρσος στὴν Ἱστορίᾳ του,—τὴ θέσιν ὅπου ὁ Ναπολέων, (παντοῦ δημοφιλὴς, ἀκόμη καὶ ἐκεῖ πού δειχθῆκε τρομερός), πέρασε τὴν ἀξιωμανημόνευτη αὐτὴ νύκτα».

Τὸ πρωῒ,—14 Ὀκτωβρίου 1806,—μ' ὅλη τὴν πυκνὴ ὁμίχλη πού σκέπαζε τὴν ἐξοχὴ, ἡ μάχη ἄρχισε. Κι' ὡς τις ἐννιά, ὁ στρατάρχης Νέϋ εἶχε μπῆ κηδὼν στὴν Ἰένα.

Ἀλλὰ ἡ νίκη αὐτὴ εἶχε γιὰ τὸν γενναῖο στρατάρχη,—«τὸν ἀνδρεῖο τῶν ἀνδρείων» ὅπως τὸν ἔλεγαν,—καὶ μιὰ κρίσιμη στιγμή.

Οἱ γρεναδιέροι τοῦ ἀναγκάσθηκαν νὰ σχηματίσουν τετράγωνον γιὰ ν' ἀντισταθοῦν στίς ἐφόδους τοῦ πρωσσικοῦ ἱππικοῦ.

Στὴ μέση τοῦ τετραγώνου, κοντὰ στίς σημαῖες, ὁ Νέϋ βαστοῦσε καλά. Ὁ Ναπολέων ὅμως φοβήθηκε μήπως τὸ πρωσσικὸ ἱππικὸ κατόρθωνε σὲ τέλος νὰ σπᾶσῃ τὸ σημεῖο αὐτοῦ τῆς γραμμῆς του.

Ἀμέσως ἔστειλε διαταγὴν στὸν Λάνν νὰ ἐνισχύσῃ τὸν Νέϋ

μὲ τὸ πεζικὸ του, καὶ στὸν στρατηγὸ Μπερτράν νὰ ἐξαπολύσῃ κατὰ τῶν Πρώσων δυὸ ἱλὲς ἐλαφροῦ ἱππικοῦ. Ἐπειτα, ἀφοῦ κοίταξε μὲ τὸ κιάλι του τὴ θέσιν ὅπου ἐκινδύνευε ὁ Νέϋ, φώναξε:

—Πρέπει νὰ τὴν κρατήσῃ μὲ κάθε θυσία! Ἐνας ἀξιωματικὸς νὰ πάῃ γρήγορα σὲ Νέϋ!

—Παρών! ἀποκρίθηκε ὁ Γιάννης μὲ τὸ χέρι σὲ καπέλλο.

—Τρέξε, τὸν ἐπρόσταξε ὁ Ναπολέων. Προσπάθησε νὰ περάσῃς τὴν ἐχθρική

γραμμὴ καὶ νὰ φθάσῃς ὡς τὸ τετράγωνον. Νὰ τοῦ πῆς πὺς θ' ἐλθῇ νὰ κρατηθῇ ἐκεῖ ὡς πού νὰ φθάσῃ ἡ βοήθεια πού τοῦ στέλνω. Ἐννόησες;

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε!

Κι' ὁ φίλος μας ἐπέτεχνε τὰ λόγῳ του καὶ ἔφυγε ὀλοταχῶς.

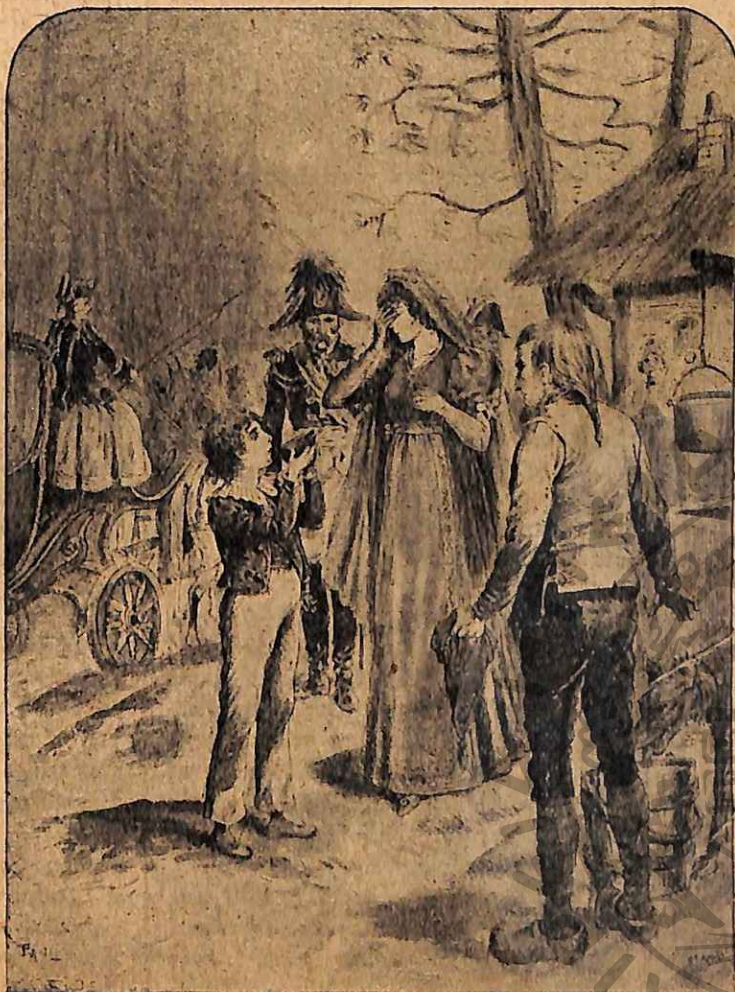
Καθὼς περνοῦσε τὴν κοιλάδα, μερικοὶ Πρώσοι, κρυμμένοι στὰ δένδρα, τὸν ἐπυροβόλησαν. Δὲν ἐγύρισε οὔτε νὰ κοιτάξῃ. Ἀλλῶς τε δὲν πληγώθηκε καθόλου.

Ἀλησμόνητο τὸ θέαμα πού τοῦ παρουσιαζόταν καθὼς ἔτρεχε τὰ λόγῳ του. Μέσα 'ς ἕνα σύννεφο ἀπὸ σκόνη καὶ καπνὸ, ἔβλεπε σὰ σὲ ὄνειρο νὰ περνοῦν Πρώσοι θωρακοφόροι. Φωνές, οὐρλιάσματα, χρεμετισμοί, κλαγγὲς ὀπλων, πυροβολισμοί, προστάγματα, ὅλ' αὐτὰ ἀνακατεμένα ἀποτελοῦσαν σὰν ἕνα θόρυβο θύελλας.

Σὰ σταχτιὲς αἰλουέττες, ὁ Γιάννης ἔβλεπεν, ἀπὸ διάφορα ἀνοίγματα, τοὺς Γάλλους στρατηγούς, ἀκίνητους, ἀτάραχους μέσα στὴ δίνη αὐτῆς φωτιάς. Καὶ πῶς ἐπάνω, τοὺς χρυσοὺς αἵετους τῶν αὐτοκρατορικῶν σημαίων, πού τίς ἐτρυποῦσαν ὀλοένα οἱ σφαῖρες.

Τάλογα τῶν Πρώσων σηκωνόνταν ὀρθία μπροστὰ στίς λόγχες τῶν γρεναδιέρων. Γινόνταν κινήματα ἄτακτα. Ἄνθρωποι καὶ ζῶα ἔπεφταν χάμω μαζί. Ἄλογα ἔφευγαν μονάχα τοὺς στὰ χωράφια μανιασμένα. Πολλὰ ἔσερναν καὶ τὸν καβαλλάρη τους, νεκρὸ ἢ πληγωμένο, ἀπὸ τὸ πόδι μπερδεμένο στὴ σκάλα. Τὸ θέαμα ἦταν τρομερὸ, ἱκανὸ νὰ προξενήσῃ φόβον καὶ στὸν γενναϊότερο.

Ὁ Γιάννης ὅμως, σκυμμένος σὲ λαίμῳ τοῦ ἀλόγου του, πού ἡ χαίτη του τοῦ ἔ-

«Τὸ βασιλόπουλο ἦπνε λίγο νερό...» (Σελ. 316, στ. 3.)

